

Таман када је изгледало да пандемија посустаје, да грађани могу да одахну и врате се нормалном животу, таман када је изгледало да има наде да свет изађе из стана перманентне, индуковане психозе, „кад оно међутим“ ... На истоку Европе, на руско-украјинској граници прети нови рат. Има тих криза које просто долазе као да их је неко наручио.

Глобални економски систем, поготово његов западни део, већ дуго је у хаосу – благо речено. Или мање благо, систем је у ћорсокаку. Тај хаос, који је пандемија (готово као наручена) скривала последње две године, сада избија на површину. Инфлација, до јуче третирана као пролазни феномен, чини се да више није тако пролазна. Стварни трошкови живота највећег дела популације значајно превазилазе статистичке стопе инфлације а цене есенцијалних производа и услуга расту много брже него плате. (У Британији, на пример, велики број грађана изјављује да је присиљен да бира хоће ли јести или ће се грејати.)

Глобални економски систем, поготово његов западни део, већ дуго је у ћорсокаку. Стварни трошкови живота највећег дела популације значајно превазилазе статистичке стопе инфлације а цене есенцијалних производа и услуга расту много брже него плате

Ако државе одлуче да озбиљније смање инфлацију, ако престану да штампају новац и ако подигну каматне стопе, могло би доћи до слома глобалног финансијског система и до рецесије дубље од оне коју смо видели 2009. или 2020. Ако се инфлацији пусти на вољу, она би се, кроз спиралу раста цена и раста плата, могла отети контроли. Ова инфлаторна куповина времена би можда одгодила рецесију, али не би променила трауматични исход. За тренутак је изгледало да ће централне банке кренути да зауздавају инфлацију, али последњих дана се појављују сигнали новог оклевања.

Недавно је изашла анализа вероватно најмоћније светске финансијске куће „Блекрок“ у којој се њени аналитичари залажу да се инфлација толерише. Не памтим да су икада велике финансијске куће и њихови јастребови били тако толерантни према инфлацији. Напротив, они су били кључни проповедници ценовне стабилности по сваку цену. Под ценом се подразумевало да се државе гурну у дубоку рецесију без обзира на последице које ће сносити грађани.

Од „Блекрока“ сазнајемо да инфлација није монетарни феномен и да нема везе с енормним штампањем новца. Не, сада је реч о некој врсти тзв. структурне инфлације. (Структурна инфлација је била демодирани концепт коме су се монетаристи рутински изругивали.) Сазнајемо и да монетарна политика не може истовремено да стабилизује и цене и привредни раст, иако се до јуче тврдило сасвим супротно. Мора бити да је „Блекрок“ израчунао шта би раст камата значио за њихове билансе деформисане лудим шпекулацијама, па је одлучио да батали досадашњу монетарну доктрину и промовише пригоднију – бар до неке боље прилике.

Али, какве све ово везе има с украјинском кризом? Какво је ово бесмислено повезивање инфлације, економске политике и потенцијалног рата на истоку Европе? Одговор лежи у историји, а она учи да је рат сјајан начин да се изађе из економског ћорсокака. „Лепота“ украјинске кризе је у томе што она погађа неколико циљева истовремено – скрива економски ћорсокак, шири и одржава стање страха, и отвара пут реализацији геостратешких и енергетских циљева Запада, или бар САД-а.

Ко прати светске медије и изјаве западних званичника, могао је сазнати да се Руси спремају да униште физичку и електронску инфраструктуру Украјине, да бомбардују жене и децу, а да затим, када уђу у Кијев, крену да силују жене. (Ово последње сам измислио јер за сада западни медији само још то не најављују.)

За случај да грађани Запада прозру игру и одлуче се на побуну, западне демократије имају припремљена решења и управо их тестирају у Канади. Ко се побуни може добити добре батине, допасти демократске апсане, а приватни банкарски рачуни му могу бити демократски блокирани. Ово последње је нешто ново под западним сунцем у коме је приватна својина била светиња

У светлу украјинске кризе грађани Европе ће разумети да њихови тривијални, егзистенцијални проблеми и њихови мали, небитни животи нису ништа спрам опасности по глобални поредак и демократију. Са страхом и сиромаштвом се зато мора живети, а за то су криви агресивни Руси. Потенцијални рат је још опаснији од ковида и ту нема спасоносне вакцине. Срећом постоји доктор за ову врсту криза и зове се НАТО. После „нове нормалности“ коју је креирала пандемија, „доктор“ сада најављује још новију нормалност. Та нова НАТО нормалност подразумева мирољубиво јачање војних потенцијала у источној и југоисточној Европи како би алијанса била спремна за нови рат – одбрамбени, као и увек.

А за случај да грађани Запада прозру игру и одлуче се на побуну, западне демократије имају припремљена решења и управо их тестирају у Канади. Ко се побуни може добити добре батине, допасти демократске апсане, а приватни банкарски рачуни му могу бити демократски блокирани. Ово последње је нешто ново под западним сунцем у коме је приватна својина била светиња.

У овом тексту се нисам бавио несретном, неспособном и стерилном Европском унијом и њеним трагичним вазалним положајем у односу на САД. Отуда сам пропустио да кажем како се политика ЕУ већ деценијама води у корист сопствене штете. Али ако сам то пропустио, нећу пропусти да поновим – свет је у рукама психопата, па су отуда сви сценарији могући, чак и они најмрачнији који измичу нормалном људском уму.